

[Indenrigsministeren.]

Nutidens Officerskorps, saa lidt som overfor de frivillige Korps, der findes her i Landet. Men Regeringen er i øvrigt enig i, at en kommende Ordning i saa høj Grad som muligt maa sikre, at Korpsene repræsenterer Befolkningens forskellige Lag, saa at de bliver et virkeligt Udsnit af Befolkningen. Jeg tror ogsaa, at Bestemmelserne i § 14 giver saa sikre Garantier som muligt herfor. Efter Bestemmelserne i § 14 skal der i hver Indtegningskreds antages et til Folketallet svarende Antal, og indenfor Indtegningskredsen skal de udtagne fordele sig forholdsmæssigt paa Land- og Bybefolkning saavel som paa de forskellige Erhverv. Saafremt der et Aar indenfor en Kreds ikke skulde melde sig tilstrækkelig mange, saa at disse Regler kan opfyldes, skal der fra Indenrigsministeriets Side overfor Offentligheden ske en særlig Henvendelse til Mandskab i de paagældende Aldersgrupper om at melde sig. Skulde der herefter alligevel ikke melde sig tilstrækkelig mange, skal det manglende Antal antages fra den nærmeste Indtegningskreds under Hensyntagen til de af mig her angivne Regler for Befolknings- og Erhvervsgrupper. Som sagt, jeg tror, at der gennem disse og andre Bestemmelser, der knytter sig hertil, og som jeg ikke skal gennemgaa i Enkeltheder, er skabt Sikkerhed for, at dette Mandskab ikke faar en ensidig S sammensætning. Efter min Mening er der ogsaa skabt overvejende Sandsynlighed for, at Mandskabet vil blive af en i befolkningsmæssig Henseende god Kvalitet. Der kan efter min Mening ikke være Tvivl om, at denne Uddannelse i Vagtkorps og Statsmarine af mange gode unge Mænd vil findes at være af Værdi for Fremtiden. Det kan i denne Forbindelse ogsaa anføres — hvad der ikke maa glemmes —, at denne Ungdomsskole, som den frivillige Tjeneste til en vis Grad kan blive, vil kunne bygge paa en anden Aand end den, der nødvendigvis maa eksistere indenfor en Militærtjeneste, der bærer Tvangens Stempel.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Hauch: Ordningen af vort Lands Forsvar har, bortset fra ganske korte rolige Perioder paa nogle faa Aar, ustandselig staaet paa den politiske Dagsorden i mere end en Menneskealder. Derfor tør man ogsaa sige, at dette Spørgsmaal er i meget høj Grad gennemdebatteret paa Rigsdagen og

ude i Befolkningen. Spørgsmaalet har været brugt, og jeg tør ogsaa sige, at det har været misbrugt i den politiske Forhandling her paa Rigsdagen og ude over Landet ved utallige politiske Møder i de sidste 50—60 Aar. Dette er unaturligt, urimeligt og i sig selv meningsløst; thi er der et Spørgsmaal, som burde kunne samle os uden Hensyn til, hvad Opfattelse vi i øvrigt maatte have om de forskellige Ting, saa maatte det være Spørgsmaalet om at skabe den Vagt og det Værn for vor Frihed og vor Selvstændighed, som vi alle ønsker. Til Trods for hvad der i øvrigt kan skille os i alt, hvad der angaar Ordningen af vore indre Samfundsforhold, tør jeg paastaa, at alle ansvarsbevidste — jeg understreger udtrykkeligt i denne Forbindelse Ordet „ansvarsbevidste“ — danske Politikere staar paa en fælles Front, naar det drejer sig om vort Lands Selvstændighed og ubetingede Uafhængighed blandt Verdens Nationer.

Jeg kan ikke lade være med at fremføre denne Opfattelse her, thi naar man hører paa den Forhandling, der ofte føres ude i Landet, udsættes man for at faa det Indtryk, at der er en dybtgaaende Forskel i Opfattelsen, endogsaa saa dybtgaaende, at man kunde nære Frygt for, at denne var Udtryk for, at der var en forskellig Grundopfattelse af dette Spørgsmaal. Men det er ingenlunde Tilfældet. Man vil maaske sige til mig, at det er en alt for naiv, man kunde maaske ogsaa sige en alt for blaaøjet Opfattelse af Forholdene. Man vil maaske sige til mig, at det er et følelsesbestemt Synspunkt, som jeg ikke skal vente Forstaaelse for i en Forsamling af Politikere, der igennem et langt Liv har levet i stadig Kamp mod hinanden politisk, i Virkeligheden i Kamp paa Liv og Død, om dette Spørgsmaal. Jeg har imidlertid den Opfattelse, at Tiden snart maa være inde til, at vort Folk saavel som andre Folk, andre civiliserede Nationer ordner dette Spørgsmaal uden oprivende indrepolitiske Kampe. Ved Fortidens Fejlgreb, som er lette at faa Øje paa, skal jeg ikke opholde mig ved denne Lejlighed. Men naar jeg trods alt har en vis Tro til, at der vil komme en Ordning af dette Forhold indenfor en rimelig Tid, er det, fordi jeg har den Opfattelse, at den danske Vælgerbefolkning er ved at blive træet af dette Spørgsmaal, er ved at faa Øjnene op for, at det egentlig er uværdigt, at Rigsdagen, medens visse Dele af Forsvaret forfalder, ikke samler sig om en Ordning, at det egentlig er uværdigt, at Fortidens Synder skal føre Rigsdagen ind i nye golde Kampe om vort Lands fælles Værn.